

РЕШЕНИЕ

№ 7575

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 07.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12337** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявени са субективно и обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор.

Ищецът Е. Е. В. от [населено място] моли съда да осъди ответника да му плати обезщетение за имуществени и за неимуществени вреди, претърпени от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на административния ръководител на Военно-окръжната прокуратура – С. (В.). В уточняваща молба от 02.02.2021г. ищецът е прецизирал предмета на исковите, като е посочил, че е претърпял вреди от: а) незаконосъобразни действия на административния ръководител на В. изразяващи се в образуване на дисциплинарно производство за налагане на най-тежкото наказание по чл.308, ал.1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) – „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ и отправяне на предложение за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание и б) незаконосъобразно бездействие на административния ръководител на В. и на назначената от последния комисия да му предоставят материалите въз основа на които е било образувано дисциплинарното производство, както и да приобщат в хода на дисциплинарното производство материали, които имат пряко отношение за разкриването на обективната истина. Претендират се вреди в ОБЩ размер 15 054.61

(петнадесет хиляди петдесет и четири и 0.61) лева, от които: 1) имуществени вреди в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева – представляващи пропуснати ползи от неполучено допълнително материално стимулиране за 2016г., заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от 01.01.2017г. до датата на завеждане на исковата молба - 18.12.2020г.; 2) имуществени вреди в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева – представляващи пропуснати ползи от неполучено допълнително материално стимулиране за 2017г., заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от 01.01.2018г. до датата на завеждане на исковата молба - 18.12.2020г.; 3) имуществени вреди в размер на 1000 (хиляда) лева – заплатено адвокатско възнаграждение за оказаната правна помощ и консултации по време на дисциплинарното производство; 4) неимуществени вреди в размер на 10000 (десет хиляди) лева, изразяващи се в упражняван върху ищеца тежък психически и физически тормоз, започнал още преди инициране на дисциплинарното производство, подлагане на непрестанно унижение от страна на административния ръководител на В., заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното им изплащане.

Чрез процесуалния си представител адв. Б. ищецът прави искане да му бъдат присъдени и сторените разноски по водене на делото за държавна такса и за адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък.

Доводи за основателност на исковата претенция излага и в писмени бележки по същество на спора от 13.10.2021г.

ОТВЕТНИКЪТ - ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, оспорва исковете по основание и размер и моли съда да ги отхвърли. В отговора на исковата молба поддържа, че в съдебната власт не се изплащат средства за допълнително материално стимулиране, а допълнителни трудови възнаграждения, което според него определя повдигнатия спор, в тази част, като трудов. Изтъква, че ищецът не сочи и не представя доказателства за установяване на размера на претендираните имуществени вреди. Прави и възражение за изтекла погасителна давност по отношение на исковете за обезщетение на имуществени вреди в размер на 3000 лева, представляващи неполучено допълнително материално стимулиране за 2016г. и 2017г., които определя като искове с трудовоправен характер. Чрез процесуалния си представител юрк. М. предявява искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на исковете излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана в производството от прокурор М. от Софийска градска прокуратура, изразява становище, че исковете са частично основателни. Поддържа, че исковете за имуществени вреди са предявени срещу нелегитимен ответник, а искът за неимуществени вреди смята за основателен, но претендирания размер на обезщетението за прекомерен.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и съдът приема за установено по делото, че ищецът Е. В. е прокурор във Военно-окръжната прокуратура – С. към Прокуратурата на РБългария.

Със Заповед №РД-08-359/27.06.2016г. на административния ръководител на В., на основание чл.310, ал.1 във вр. с чл.140 ЗСВ, е образувано дисциплинарно

производство срещу полковник Е. В. - военен прокурор във В. и е назначена комисия, със следните задачи: 1) Да извърши цялостна проверка на всички преписки и дела, наблюдавани от полк. В. за времето от 01.12.2015г. до 20.06.2016г., като се обърне внимание на срочността на разследване по делата, имало ли е системно неспазване на сроковете, осъществяван ли е от страна на полк. В. постоянен и адекватен контрол по преписките и делата, имало ли е действие или бездействие от страна на прокурора, което да е довело до неоправдано забавяне на производствата по делата.; 2) Да установи в отношението си към своите колеги – военни разследващи полицаи и военни следователи, полк. В. водил ли се е от правилата на вежливостта, коректността и толерантността? Имало ли е действие или бездействие от страна на магистрата във връзка с работата му, което би могло да се приеме за накърняващо престижа на съдебната власт или за нарушение на Кодекса за етично поведение на българските магистрати? Налице ли е неизпълнение на други служебни задължения от страна на полк. В.? Определеният със Заповедта от 27.06.2016г. 1-месечен срок за извършване на проверката е бил съответно продължен с 45 и с 6 дни – до 16.09.2016г. (Заповеди №, № РД-08-408/19.07.2016г. и РД-08-513/10.09.2016г.).

Със Заповед №РД-08-534/19.09.2016г. административният ръководител на В. е спрял дисциплинарното производство срещу полк. Е. В. и е наредил предложението за налагане на наказание, заедно с преписката с вх. №905/27.06.2016г. да се изпратят чрез главния прокурор до Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет (ПК, В.), на основание чл.314, ал.2 ЗСВ.

С Решение №В.-13469/08.11.2018г., дисциплинарният състав, определен с Решение на ПК по Протокол №31/04.10.2018г., на основание чл.319 ЗСВ, е предложил на ПК на В. да приеме, че полк. Е. В. – прокурор във В., не е извършил дисциплинарни нарушения по смисъла на чл.307, ал.2 и ал.3 ЗСВ. Дисциплинарното производство е приключило с Решение от 21.11.2018г. на ПК на В. с което е прието, че полк. Е. В. – прокурор във В., не е извършил дисциплинарни нарушения по смисъла на чл.307, ал.2 и ал.3 ЗСВ и не му се налага дисциплинарно наказание.

За установяване настъпването на неимуществени вреди за ищеца по делото са събрани гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетелите Н. К. П., М. Д. Г., Р. Т. Х. и Л. К. В., като последователни, логични и основани на преки техни впечатления.

Свидетелят П. разказва, че познава прокурор В. от 25г., от времето когато той е бил военен съдия, а полк. В. следовател. Знае, че през 2016г. срещу В. е било образувано дисциплинарно производство, включително, че е имало предложение за уволнение. Свързва негативното отношение към полк. В. с факта, че остро се е противопоставял срещу идеи и предложения да останат само по един военен съд и прокуратура със седалище в [населено място], от където родом е и главният прокурор по онова време. Свидетелства, че в периода на дисциплинарното производство ищецът В. е бил много притеснен и психически травмиран, отслабнал видимо, затворил се в себе си и не контактувал с колегите. Дори не организирал празненство за 50-годишнината си, която отбелязал през 2016г. Бил е свидетел и в хода на дисциплинарното производство и има впечатления, че административния ръководител на В. е поддържал с голямо настървение предложението за дисциплинарно уволнение на полк. В..

Свидетелят Г. разказва, че познава ищеца В. повече от 15 години от времето, когато е била млад адвокат. Знае за образуваното срещу него дисциплинарно производство,

тъй като ищецът е търсил мнение и съдействие от нея във връзка с определени процесуални действия. Смята, че дисциплинарното производство е продължило много дълго – повече от 2 години и според личната ѝ оценка е било водено в нарушение на производствените правила, което като юрист много я е възмущавало. Има впечатления, че по време на дисциплинарното производство отношението към полк. В. от преките му ръководители е било много негативно, което е довело ищеца до емоционален срив и той е страдал. Изолирал се е, отказвал е да излиза с колегите си, като преди това е бил много социален и усмихнат човек. Изтъква, че именно воденото срещу В. дисциплинарно производство му е попречило да отпразнува 50-годишния си юбилей през 2016г., макар да са обсъждали къде и как ще го отбележи. Отказал да присъства и на събития за раждането и кръщенето на нейното дете, на които В. е бил поканен. Смята, че воденото срещу ищеца дисциплинарно дело се е отразило и на личния му живот и е допринесло за разрива в отношенията му със съпругата му и последвалия развод.

Свидетелят Х. разказва, че е знаел за проблеми в работата на ищеца В., но няма ясна представа от какво са били породени. От ищеца узнал за проблемите му със сърдечно-съдовата система – започнал да вдига кръвно, и го посъветвал да си направи кардиологични изследвания.

Свидетелят Л. В. разказва, че познава полк. В. от 20 години, още от времето когато последният е бил следовател. Изтъква, че нямат родствена връзка, въпреки съвпадението на фамилните имена. Узнал е от ищеца за воденото срещу него дисциплинарно производство. В. бил не само огорчен, но и притеснен, чувствал се неловко от това, че за първи път в живота и в кариерата му било образувано такова производство. Ищецът споделил, че срещу него се упражнява административна репресия и се опасявал, че ще бъде уволнен. Има впечатления, че в резултат на образуваното срещу него производство В. се променил, притеснил се и започнал да страни от срещи с колеги от приятелския кръг. Нещо повече, не отпразнувал юбилея си през 2016г., тъй като в този момент производството срещу него било най-интензивно. Изразявал притеснения, че „ще го орезият“, ще го накажат, с една нерационална проверка ще сринат името и авторитета, които си е изградил.

За изясняване на спорните факти по делото са приети относими писмени доказателства, които съдът ще обсъди при формиране на правните изводи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявените осъдителни иски са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ за разглеждане в настоящото производство, доколкото се претендира имуществените и неимуществените вреди да са настъпили от незаконосъобразни действия и бездействие на административен орган при осъществяване на административна дейност. Съгласно приложимата разпоредба на чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Разгледани по същество исковите са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ЗОДОВ - чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по

повод изпълнение на административна дейност; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица.

Настоящият решаващ състав приема, че в процесния случай липсва първият елемент от фактическия състав.

Ищецът не претендира вреди от недействителен и отменен по съответния ред административен акт. Напротив, Решението на ПК на В. (т.3 по Протокол №30/21.11.2018г.), с което е приключило дисциплинарното производство, образувано срещу полк. В. със Заповед на административния ръководител на В., е благоприятен за него административен акт.

Съдът обосновава извод, че не е налице и незаконосъобразно действие и/или незаконосъобразно бездействие на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.203 и сл. АПК. Законът не дава легални определения на понятията „действие”/„бездействие”, поради което съдържанието им следва да бъде изведено по тълкувателен път и във вр. с нормите на чл.250 и чл.256 АПК. Първата разпоредба предвижда, че всеки, който има правен интерес, може да иска прекратяване на действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, които не се основават на административен акт или на закона. От анализа на цитираната норма следва извод, че чл.250, ал.1 АПК регламентира средство за защита срещу фактически (а не правни) действия, извършвани от административния орган извън определените му по закон правомощия. Този ред на защита не обхваща правни действия, разписани изрично в закона.

Според чл.256, ал.1 и ал.2 АПК бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, а неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му. Следователно не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а само неизвършването на фактически действия, при наличие на нормативно установено задължение за извършването им.

В случая извършените от административния ръководител на В. действия по образуване на дисциплинарно производство със Заповед №РД-08-359/27.06.2016г. и изпращане на предложението за налагане на наказание, заедно с преписката на ПК на В. със Заповед №РД-08-534/19.09.2016г., са правни, а не фактически действия по смисъла на чл.250 и чл.256 АПК. Тези действия са основани на закона – чл.310, ал.1, чл.314, ал.2 ЗСВ. Актовете с които е поставено началото на дисциплинарното производство и е дадено предложение за налагане на съответно дисциплинарно наказание от компетентния орган, са част от дисциплинарното производство по Глава шестнадесета, Раздел I ЗСВ и на основание чл.21, ал.5 не подлежат самостоятелно на съдебен контрол за законосъобразност.

Не се установява и твърдяното от ищеца бездействие да му бъдат предоставяни материалите въз основа на които е било образувано дисциплинарното производство, както и да бъдат приобщени в хода на дисциплинарното производство материали, които имат пряко отношение за разкриването на обективната истина.

Следва да се отбележи, че след 19.09.2016г. когато е издадена Заповед №РД-08-534 на административния ръководител на В. и на основание чл.314, ал.2 ЗСВ, дисциплинарното производство е продължило пред Прокурорската колегия на В.. От

приетото по делото Решение №В.-13469 на дисциплинарния състав е видно, че по изпратената от В. преписка е било образувано дисциплинарно дело №15/2016г. Въпреки кратките срокове, установени в ЗСВ (чл.316, ал.5, ал.8, чл.319, ал.1 ЗСВ) очевидно дисциплинарното дело е продължило повече от две години. От друга страна дисциплинарното производство във В. е продължило малко повече от два месеца: от 27.06.2016г., когато е било образувано със Заповед №РД-08-359/2016г. на административния ръководител до 19.09.2016г. когато преписката е била изпратена на ПК на В. със Заповед №РД-08-534. Следователно, претендираните от ищеца вреди след 19.09.2016г., макар и да са следствие от правните (а не фактически) действия на административния ръководител на В., не са тяхна пряка и непосредствена последица. Дори и ищецът да е търпял претендираните имуществени и неимуществени вреди, то това е било вследствие забавянето повече от две години на дисциплинарното производство от страна на дисциплинарно-наказващия орган - ПК на В., който обаче не е орган на Прокуратурата.

По изложените доводи настоящият състав приема, че обективно съединените осъдителни иски срещу Прокуратурата на РБългария, са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Предвид изхода на правния спор неоснователна се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихви за забава.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 100 (сто) лева.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Е. Е. В. от [населено място] *срещу* ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева – представляващи пропуснати ползи от неполучено допълнително материално стимулиране за 2016г., заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от 01.01.2017г. до датата на завеждане на исковата молба - 18.12.2020г.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Е. Е. В. от [населено място] *срещу* ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева – представляващи пропуснати ползи от неполучено допълнително материално стимулиране за 2017г., заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от 01.01.2018г. до датата на завеждане на исковата молба - 18.12.2020г.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Е. Е. В. от [населено място] *срещу* ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1000 (хиляда) лева – заплатено адвокатско възнаграждение за оказаната правна помощ и консултации по време на дисциплинарното производство.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Е. Е. В. от [населено място] *срещу* ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10000 (десет хиляди) лева, изразяващи се в упражняван върху ищеца тежък психически и физически тормоз, подлагане на непрестанно унижение от страна на административния ръководител на В., заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното им изплащане

ОСЪЖДА Е. Е. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от главния прокурор, с адрес: 1061 С., [улица], сумата 100 (сто) лева – разноски по адм. дело №12337/2020г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова